

ΘΥΜΗΣΕΣ

Τοῦ κ. Γιακουβάκη

Ὁ Σωτήρης ὁ Κ..., τωρινὸς Πειραιώτης, ἀλλὰ θέρος Τριγλιανός, σάν θυμάται τὴν πατρίδα τὸ δίνει γιὰ τὴ Ραφήνα γὰ ὄει κάνα παλιόφιλο, γὰ ξεσκάσει.

Νάτος πάλι πρωί - πρωί, ἀκόμα καφέ δέν ἤπιαμε, μᾶς καθημερίζει.

—Κάνε καὶ τοῦ Σωτήρη καφέ. Σέ δύο λεπτά ἢ παρέα ἔτοιμη, γύρω - γύρω στό τραπέζι τὸ Σωτηρό, τὸ Βασιλό, τὸ Δημητρό, τὸ Θανασό, τό..., τό...

—Γᾶμαθες Σωτήρη; τὸ Γιωργό...

—Ναί;

—Ναί, καὶ τὸ Δημητρό.

—Τί λέτε μωρέ; Ἀνάθεμάτα κάθε πού θάρχομαι λειψούς θά σᾶς θρίσκω; Ἀναθεμάτη γιὰ ζωή.

—Ναί βρέ Σωτήρη, ἀλλὰ ἐσύ πῆγες καὶ ἔκανες τὸ χρέος σου. Γιὰ πές μας γιὰ τὸ ταξίδι στὴν πατρίδα.

—Θᾶσκана μωρέ, θᾶσκана ἄμα δέν πῆγαινα.

Κι' ἀρχίζει τὴν ἴδια ἱστορία τὴν χιλιοεπιωμένη, πού ἢ παρέα τὴν ἀκούει κάθε πούρχεται ὁ Σωτήρης καὶ τὴν λέει καὶ τὴν λέει καὶ δέν τὴν χορταίνουμε.

—Σάν ἔφτασα, πού λέτε στό χωριό, ἀνοιξα τὰ μάτια γὰ χωρέσουν ὅσο μποροῦν περισσότερα, πῆρα ἀνάσα θαθειά γὰ ἀνασάνω τὸν ἀγιασμένο ἀέρα τῆς Προποντίδας, ἀρχισα γὰ δρασκελῶ τὰ σοκάκια ἕνα πρὸς ἕνα, δῆμα πρὸς δῆμα, στὰ παιδικὰ μου πατήματα. Ἐτρεχα γὰ προλάθω γὰ τὰ δῶ ὅλα...

Τὸ δενδρολίθινο στῆς κυρὰ Μαριγῶς τὴν πόρτα στὴ θέση του, κι' ἢ κληματαριά ἀντίκρου ὅπως ἦτανε τότε, θυμᾶστε;

—Ναί, ναί βρέ Σωτήρη... ἀπαντοῦν.

Καὶ συνεχίζει:

—Ἦρθε τὸ μεσημέρι, πεί-

νασα. Στὴν ἄκρα τοῦ Ντερέ μὲ τὴν θάλασσα, εἶναι μαγέριχο. Πῆγα. Μοῦ τηγάνισε μπαρμπούνια γὰ φᾶω, καὶ τί μπαρμπούνια!... Σάν ἐκεῖνα πούπιανε ὁ Λεωνίδας ὁ Λ...

Δίπλα μου κάθεται ἕνας Τοῦρκος ἀπὸ τοὺς παλιούς τῆς Τρίγλιας. Τοῦ λέω ποιός εἶμαι. Χάρηκε!

Φεύγει. Σέ λίγο ἔρχεται μὲ δύο τσαμπιὰ σταφύλια. Φᾶε, λέει, εἶναι ἀπ' τοῦ πατέρα σου τ' ἀμπέλι ἀπὲ τὰ Ψαθινά...

Ἐβαλα μιὰ ρόγα στό στόμα μου. Γλυκιά!... σάν τῆς μάνας τὸ γάλα.

Τ' ἀπόγεμα πῆγα γὰ δῶ τὸ σπίτι μας. Παίρνω τὸ μπαῖρι καὶ στό δεύτερο σοκάκι νάτο!! Ὀλόρθο μπροστά μου!... Τὰ πόδια μου δέν μὲ κρατᾶνε. Λιγάω, ἀκούω τῆς μάνας μου τὴ φωνὴ Σωτηρόόό... Σωτηρόόό...

Συνέρχομαι. Ὅχι δέν εἶναι, τότε προχωρῶ.

Στὸ κατώφλι κάθεται μιὰ Τουρκάλα μὲ φερετζέ. Τῆς λέω ποιός εἶμαι. Βγαίνει κι' ὁ κύρης καὶ μὲ δέχονται. Ἐλα μέσα...

Μπαίνω, κάθομαι στό μιντέρι. Βγάζει γλυκὸ ἀπ' τὸ ντουλάπι. Μὲ κερνά.

Δέν φταιμε ἐμεῖς, μοῦ λένε οἱ καιροί...

Ναί, δέν φταιμε ἐμεῖς... ἐπαναλαμβάνω.

Ἀναστενάζει ὁ Σωτήρης.

Πιές τὸν καφέ σου, θὰ κρωῶσει, λέει τὸ Δημητρό.

Ἄ, ναί, ἄντε γειά σας κι' ὅταν ξανάρθω σωστοί, ἔτσι;

Ἐτσι ναί... ναί...

Ἄντε γειά καὶ καλὸ Πάσχα.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Σωτήρης. Ἐστησα αὐτί, ἄκουσα τὸ ρετουσάρισα καὶ τὰ στέλνω, γὰ γίγουμε ὅλοι μιὰ παρέα γύρω στό τραπέζι τοῦ Σωτήρη.

«Καλὸ Πάσχα».